

DECIZIE

02 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Vera Macinskaia
Sveatoslav Moldovan
Ion Vîlcov
Ala Cobăneanu

examinând recursul declarat de către Banca Comercială „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” Societate pe Acțiuni

în pricina civilă la cererea introductivă a Întreprinderii Mixte „Dionysos-Mereni” Societate pe Acțiuni privind intentarea procesului de insolabilitate

împotriva hotărârii Curții de Apel Bender din 11 decembrie 2013, prin care a fost confirmat Planul procedurii de restructurare al debitorului Întreprinderea Mixtă „Dionysos-Mereni” Societate pe Acțiuni

constată:

La 05 noiembrie 2012, ÎM „Dionysos-Mereni” SA a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolabilitate față de sine.

Prin încheierea Curții de Apel Bender din 09 noiembrie 2012 a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de ÎM „Dionysos-Mereni” SA cu privire la intentarea procesului de insolabilitate.

Prin hotărârea Curții de Apel Bender din 10 iunie 2013 a fost intentat procesul de insolabilitate în privința ÎM „Dionysos-Mereni” SA, fiind desemnat în calitate de administrator al insolabilității ÎI „Ciobanu Dorin”.

Prin încheierea Curții de Apel Bender din 23 septembrie 2013 a fost aprobată hotărârea Adunării creditorilor din 03 septembrie 2013 privind intentarea față de debitorul ÎM „Dionysos-Mereni” SA a procedurii de restructurare fiind intentată procedura de restructurare în privința debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA, obligat administratorul insolabilității, Dorin Ciobanu să elaboreze planul procedurii de restructurare a debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA și s-a stabilit un termen de 30 zile de la data emiterii încheierii pentru propunerea planului.

La 23 octombrie 2013, administratorul insolabilității ÎI „Ciobanu Dorin” a depus la dosarul de insolabilitate Planul procedurii de restructurare a debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA.

Concomitent, în Monitorul Oficial № 238-242 (4556-4560) din 25 octombrie 2013 a fost publicat un anunț privind convocarea la data de 07 noiembrie 2013, orele 11:00 a adunării creditorilor de examinare și votare a Planului.

La 12 noiembrie 2013, administratorul insolabilității a transmis în adresa instanței de insolabilitate o cerere cu privire la confirmarea Planului procedurii de restructurare față de ÎM „Dionysos-Mereni” SA (în procedură de restructurare) acceptat de adunarea generală a creditorilor din 07 noiembrie 2013.

Prin hotărârea Curții de Apel Bender din 11 decembrie 2013 a fost confirmat Planul procedurii de restructurare al debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA fiind încetată procedura de restructurare cu aplicarea Planului procedurii de restructurare față de debitorul ÎM „Dionysos-Mereni” SA, organele de conducere a debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA au fost repuse în dreptul de administrare a societății și a masei debitoare, sub supravegherea administratorului insolabilității, obligat administratorul insolabilității II „Ciobanu Dorin” să exercite supravegherea realizării Planului procedurii de restructurare în conformitate cu prevederile art. 186, 211 și 212, a fost degrevat debitorul ÎM „Dionysos-Mereni” Sade diferența dintre valoarea obligațiilor deținute înainte de confirmarea planului și cele prevăzute în Planul de restructurare, iar creanțele și drepturile creditorilor și ale celorlalte părți interesate au fost modificate conform Planului de restructurare și a fost obligat debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA să efectueze schimbările de structură preconizate în Planul procedurii de restructurare.

La 11 decembrie 2013, BC „Eximbank-GruppoVeneto Banca” SA a depus cerere de recurs nemotivată, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii recurate cu emiterea unei noi hotărâri prin care se va refuza confirmarea planului procedurii de restructurare.

La 18 ianuarie 2014, BC „Eximbank-GruppoVeneto Banca” SA a depus recurs motivat.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârea recurată, considerând că este una ilegală, pasibilă de a fi casată.

Menționează că în cazul aplicării Planului de restructurare banca va primi mai puțini bani decât în cazul falimentului, fapt ce constituie temei pentru instanța de insolabilitate de a refuza confirmarea Planului de restructurare, conform art. 204 alin. (4) lit. c) și alin. (5) lit. a) și art. 205 lit. d) al Legii insolabilității.

Motivează aceasta prin faptul că la pag. 44 și 67 a Planului de restructurare este prevăzută stingerea obligațiilor creditorilor neincluse în Programul de stingere a creanțelor, indicat la Anexa nr. 13 a Planului.

Indică că la 01 iulie 2013, Banca a depus la Curtea de Apel Bender o cerere prin care a solicitat validarea creanțelor garantate, la situația din 10 iunie 2013, în sumă totală de 1877729,46 dolari SUA și 3850209,60 lei.

La 11 iulie 2013, Creditorul „Development Group USA” inc, care este o persoană afiliată debitorului, deoarece Administratorul acestei companii este Alexandr Bilinkis, care este și Președintele Consiliului de administrare SA „Dionysos-Mereni” (fapt confirmat la pag 9 a Planului de restructurare), a depus o contestație prin care a solicitat radierea din tabelul definitiv de creanțe, a creanțelor înaintate de bancă, în mărime totală de 657280,80 dolari SUA și 1993118,96 lei.

Astfel, prin încheierea Curții de Apel Bender din 15 iulie 2013, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 09 octombrie 2013, a fost admisă integral contestația creditorului „Development Group USA” inc, și a fost dispusă radierea din tabelul creanțelor, a creanțelor înaintate de Bancă față de debitor, în mărime totală de 657280,80 dolari SUA și 1993118,96 lei.

Respectiv, în tabelul definitiv consolidat actualizat al creditorilor a rămas validată creanța Băncii în mărime de 1220448,67 dolari SUA și 1857090,64 lei, iar restul creanței în mărime totală de 657280,80 dolari SUA și 1993118,96 lei a fost radiată din tabelul creanțelor.

Susține că în temeiul art. 144 alin. (4) al Legii insolvenței, la 19 decembrie 2013 a depus la Judecătoria Anenii Noi o cerere de chemare în judecată cu privire la încasarea de la debitor a datoriei în mărime de 612962,38 dolari SUA și 1902159,77 lei.

Remarcă că în cazul admiterii acțiunii de Judecătoria Anenii Noi, Banca ar fi avut posibilitate să depună la Curtea de Apel Bender o cerere de rectificare a tabelului consolidat al creanțelor, privind validarea suplimentară a creanței Băncii față de debitor, în mărime de 612962,38 dolari SUA și 1902159,77 lei.

Însă reieșind din pct. 5 al dispozitivului hotărârii Curții de Apel Bender din 11 decembrie 2013, instanța a dispus degrevarea debitorului de diferența dintre valoarea obligațiilor deținute înainte de confirmarea planului și cele prevăzute în Planul de restructurare, conducându-se de prevederile art. 181 alin. (3) al Legii insolvenței.

Susține că în rezultatul confirmării Planului de restructurare instanța de insolvență a scutit debitorul de datoria înregistrată față de bancă, în mărime de 612962,38 dolari SUA și 1902159,77 lei.

Indică că în cazul confirmării și executării Planului de restructurare, Banca va primi mai puțini bani decât ar fi primit în caz de faliment, ceea ce constituie temei pentru instanța de insolvență de a refuza confirmarea Planului procedurii de restructurare, deoarece în cazul intentării procedurii falimentului în privința debitorului, pe lângă creanța validată a Băncii în mărime de 1220448,67 dolari SUA și 1857090,64 lei, Banca va putea să pretindă la încasarea din masa debitoare și a creanței în mărime de 612962,38 dolari SUA și 1902159,77 lei.

Indică că la pag. 64 - 66 a Planului de restructurare, se menționează că în caz de faliment Banca va obține 15062186 lei din vânzarea bunurilor gajate, și 1317285 lei din alte vânzări, iar în caz de restructurare, Banca va obține 16679471 lei, adică cu 300000 lei mai mult decât în cazul lichidării, însă consideră că o astfel de concluzie este eronată.

Afirmă că în cazul aplicării procedurii falimentului debitorului, numai Banca va beneficia din produsul obținut din vânzarea bunurilor gajate, pe când în cazul aplicării Planului de restructurare, din vânzarea bunurilor gajate la Bancă, vor beneficia toți creditorii.

Relatează că în trimestrul patru al anului 2013, se preconizează înstrăinarea utilajului gajat în favoarea băncii prin contractul de gaj nr. 2428 din 14 septembrie 2007 la prețul total de 1232893 lei, iar în al doilea trimestru al anului 2014 se preconizează înstrăinarea clădirii cu nr. cadastral 103610804016, cu suprafața de 1084,2 m², la prețul de 180300 lei și terenul aferent clădirii, cu suprafața de 1,5 ha, la prețul de 724930 lei, gajate în favoarea băncii prin contractul de ipotecă nr. 1929 din 19 decembrie 2007. Astfel, indică că administratorul insolvenței planifică să obțină suma de 2304463 lei, dintre care banca va putea obține numai 1100000 lei, iar restul va fi transferată în contul altor creditori.

Susține că în cazul intentării procedurii falimentului banca ar putea obține întreaga sumă rezultată din vânzare.

Totodată indică că în cazul falimentului debitorului, numai Banca va beneficia din produsul obținut din vânzarea vinului în vrac gajat în favoarea Băncii prin

contractul de gaj nr. 2438 din 25 septembrie 2007, în valoare totală de 5500000 lei, pe când în cazul aplicării Planului de restructurare, din vânzarea vinului gajat la Bancă, vor beneficia toți creditorii.

Cu referire la art. 454 Cod civil, remarcă că mijloacele bănești ce urmează a fi obținute din vânzarea vinului în vrac, urmează a fi atribuite exclusiv în beneficiul Băncii, cu preferință față de ceilalți creditori, inclusiv statul.

Mai indică că la pag. 63 a Planului de restructurare este menționat că „Consecutivitatea achitării creanțelor a fost determinată prin aplicarea prevederilor art. 192 alin. (2) și alin. (3) al Legii insolvenței. Însă contrar celor indicate susține că Banca nu a dat acordul său ca din contul sumei de 2304463 lei ce urmează a fi obținută din vânzarea bunurilor gajate în favoarea sa, să beneficieze și alți creditori în afară de Bancă.

Remarcă că ceilalți creditori garantați, SRL „Colector Tranz” și „Development Group USA” inc, beneficiază de un tratament mai bun decât Banca, prin faptul că bunurile gajate de debitor în favoarea lor, nu vor fi înstrăinate în cadrul executării Planului de restructurare.

Indică că a fost ignorată o condiție esențială ce ține de modul realizării Planului de restructurare, iar această încălcare nu poate fi înlăturată (art. 205 lit. a) Legea insolvenței).

În motivarea acestei concluzii a indicat că la elaborarea Planului de restructurare, nu s-a ținut cont de creanțele debitorului față de terțe persoane în mărime de 10760347 lei, care pot fi utilizați pentru stingerea creanțelor tuturor creditorilor, însă autorul planului nu a luat în considerație aceste surse de venit la elaborarea – Programului de stingere a creanțelor indicat la Tabelul nr. 41 de la pag. 62 a Planului de restructurare, și a Tabloului patrimoniului destinat executării planului indicat la Tabelul nr. 42 de la pag. 63 a Planului de restructurare.

Astfel, remarcă că la pag. 32-33 a Planului de restructurare autorul a menționat că la situația din 30 iunie 2013, debitorul deține creanțe pe termen scurt față de terțe persoane în mărime de 10760347 lei.

Din pag 52 a Planului de restructurare, se deduce că societatea are de recuperat creanțe în sumă de 10575995,45 lei de la 51 debitori.

Afirmă că din motive necunoscute, autorul planului nu a luat în considerație creanțele debitorului față de terțe persoane în mărime de 10750347 lei , la elaborarea programului de stingere a creanțelor indicat la Tabelul nr. 41, pag 62 a Planului de restructurare, și la Tabloul patrimoniului destinat executării planului indicat în Tabelul nr. 42, pag. 63 a Planului.

Consideră că autorul planului a favorizat în mod nejustificat debitorul, deoarece suma de 10750347 lei nu va fi utilizată de debitor la stingerea creanțelor creditorilor, ci va fi utilizată în alte scopuri.

Afirmă că Planul conține date fictive sau cu eroare flagrantă (art. 205 lit. c) a Legii insolvenței).

Indică că la pag. 15-16 a Planului de restructurare este indicat că administratorul insolvenței planifică să înstrăineze bunuri imobile, grevate cu gaj în favoarea Băncii, iar din aceste vânzări planifică să obțină sume de 2304463 lei.

Susține că prețul la care administratorul insolvenței intenționează să înstrăineze bunurile menționate a fost diminuat semnificativ. În acest sens, face referire la Rapoartele de evaluare nr. 37-EV/13 din 07 august 2013 și nr. 45-EV/13

din 10 septembrie 2013, efectuate de SRL „Actimob Consulting”, în care s-au constatat prețurile de piață a bunurilor mobile și imobile ce urmează a fi înstrăinate.

Remarcă că în cazul în care administratorul insolvenței va înstrăina activele respective la prețurile indicate în Planul de restructurare, Banca va suporta prejudicii în mărime de 1582574 lei.

Menționează că la Anexa nr. 13 a Planului este prevăzută stingerea creanțelor Debitorul față de creditori, în mărime totală de 35600000 lei, care urmează a fi obținută din următoarele surse: 2305463 lei din vânzarea bunurilor gajate exclusiv în beneficiul Băncii și 33294537 lei, din vânzările viitoare de produse vinicole, în timp de trei ani.

Invocă dezacordul cu concluzia autorului Planului de restructurare de la pag. 44 unde menționează că realizarea planului este imposibilă fără a vinde activele neutilizate în procesul tehnologic, mai ales că autorul propune spre vânzare anume activele care sunt gajate în favoarea Băncii și la un preț cu mult diminuat față de valoarea reală stabilită de compania de evaluare SRL „Actimob-Consulting”.

Consideră eronate datele indicate la pag. 42 a Planului, unde se menționează că în cazul restructurării, creanța Băncii va fi acoperită în proporție de 95,4%, iar în cazul falimentului în proporție de 93,3 %, deoarece, în cazul aplicării în practică a planului de restructurare, Debitorul va fi degrevat de datoria înregistrată față de Bancă în mărime de 612962,38 dolari SUA și 1902159,77 lei, care în prezent face obiectul litigiului examinat de Judecătoria Anenii Noi.

Relatează că la pag. 70 a Planului de restructurare este prevăzut că „toate sarcinile și grevările înregistrate față de masa debitoare, se anulează de drept”, fapt ce contravine temeiurilor de încetare a dreptului de gaj/ipotecă prevăzute la art. 495 Cod civil; art. 80 a Legii nr. 449 din 30 iulie 2001 cu privire la gaj și art. 28 al Legii nr. 142 din 26 iunie 2008 cu privire la ipotecă.

Indică că la pag. 48 a Planului se menționează că la realizarea planului, Debitorul dispune de toate drepturile și împuternicirile pentru aplicarea măsurilor prevăzute de art. 190 alin. (5) al Legii insolvenței, inclusiv valorificarea integrală sau parțială a bunurilor din patrimoniul său, separat sau în bloc, libere de orice sarcini, sau vânzarea întreprinderii ca un complex patrimonial unic, ori darea întreprinderii în locațiune împreună cu obligațiile debitorului; stingerea creanțelor validate prin compensare, prin confuziune, prin remitere a datoriei, prin novatie, prin convertire a datoriilor în cote-părți din capitalul social al debitorului sau în acțiuni. Iar la pag 69 a Planului de restructurare este indicat că debitorul își păstrează în întregime dreptul său de a-și conduce activitatea, inclusiv dreptul de administrare și dispoziție asupra bunurilor din patrimoniul său, cu supravegherea sale de către administratorul insolvenței.

Susține că odată cu confirmarea Planului de restructurare, dacă va obține acordul administratorului insolvenței, Debitorul va fi în drept, să înstrăineze oricare bun mobil sau imobil ce îi aparține cu drept de proprietate, chiar dacă acestea sunt grevate cu gaj, fără a solicita acordul Băncii, ceea ce contravine prevederilor art. 477 alin. (3) Cod civil, art. 52 alin. (3-4) al Legii cu privire la gaj și art. 26 alin. (1 și 2) al Legii cu privire la ipotecă.

Consideră eronată afirmația indicată la pag 41 a Planului, unde a fost prezentată analiza comparativă a avantajelor restructurării în raport cu valoarea de lichidare a societății în caz de faliment, unde autorul menționează că în procedura de lichidare (faliment) activele vor fi vândute la valoarea de lichidare care va fi mai

mică cu 30-50% decât valoarea de piață, fapt ce contravine art. 117 alin. (8) al Legii insolabilității.

Relatează că din conținutul Planului de restructurare rezultă că realizarea acestuia este bazată pe majorarea considerabilă a vânzărilor de producție vinicolă și dobândirea unor noi clienți, practic ce este imposibil de obținut de către o întreprindere insolabilă care a încetat activitatea de producere și practic și-a pierdut toți clienții.

Consideră că măsurile indicate în acest sens nu vor fi eficiente, mai ales că nu au fost indicate măsurile concrete ce urmează a fi întreprinse.

Remarcă că clasele de creditori cu creanțe inferioare creanței Băncii, vor primi mai mult în cazul restructurării decât ar fi primit în cazul falimentului (art. 205 lit. d), art. 204 alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. c) al Legii insolabilității).

Afirmă că Banca a respins Planul de restructurare și a demonstrat că în cazul aplicării acestuia, ceilalți creditori de clase inferioare (conform art. 191 al Legii insolabilității) vor primi mai mult în cazul restructurării decât în cazul falimentului, deoarece în cazul restructurării, creanțele lor vor fi acoperite din banii obținuți din vânzarea bunurilor gajate la Bancă, iar în cazul falimentului, banii rezultați din vânzarea acestor bunuri, vor reveni exclusiv Băncii.

La 31 ianuarie 2014, BC „Eximbank-GruppoVeneto Banca” SA a depus cerere prin care a solicitat repunerea recursului în termenul de prescripție.

La 17 februarie 2014, BC „Eximbank-GruppoVeneto Banca” SA a depus cerere de concretizare a cererii de repunere în termen a recursului, prin care a solicitat admiterea cererii, repunerea în termenul de prescripție a recursului declarat de BC „Eximbank-GruppoVeneto Banca” SA la data de 18 ianuarie 2014 împotriva hotărârii Curții de Apel Bender din 11 decembrie 2013.

În motivarea cererii a menționat că la materialele cauzei de insolabilitate nu există nici o dovadă că Banca ar fi făcut cunoștință cu hotărârea integrală a Curții de Apel Bender înainte de 16 ianuarie 2014.

Indică că în acest sens, la data de 31 ianuarie 2014, Banca a depus la Centrul de Poștă Căușeni o interpelare prin care a solicitat de a prezenta informație referitor la scrisorile care au fost expediate de Curtea de Apel Bender în adresa Băncii, începând cu 11 decembrie 2013.

Susține că prin răspunsul nr. 11 din 03 februarie 2014 Centrul de Poștă Căușeni a menționat că începând cu 11 decembrie 2013 și până la 03 februarie 2014, de la Curtea de Apel Bender nu au fost expediate scrisori recomandate cu aviz de primire în adresa Băncii.

Consideră că aceste probe dovedesc faptul că până la 16 ianuarie 2014, Banca a fost în imposibilitate de a întocmi recursul.

Tot la 17 februarie 2014, BC „Eximbank-GruppoVeneto Banca” SA a depus cerere de concretizare a recursului prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a hotărârii contestate și emiterea unei noi hotărâri prin care se va refuza integral confirmarea planului procedurii de restructurare.

Menționează că Curtea de Apel Bender nu a anexat la materialele dosarului anexele Planului de restructurare, însă ele au atribuție directă la soluționarea recursului.

Consideră că Planul de restructurare este irealizabil și conține date false și neargumentate, fapt constatat prin raportul de analiză a Planului de restructurare, efectuat de compania de audit SRL „Afex Service” la data de 13 februarie 2014.

Astfel, remarcă că prin raportul de audit au fost constatate următoarele:

- planul de restructurare nu indică perspective de redresare sub aspect al posibilităților Debitorului, finanțelor disponibile și existența cererii pieței față de oferta Debitorului (fila 3).

- în Planul de restructurare, autorul pe de o parte specifică activitatea defectuoasă a managementului Debitorului, iar pe de altă parte Administratorul insolabilității își propune realizarea Planului de restructurare cu aceeași echipă managerială, în lipsa angajării unui manager de criză care ar avea experiența reușită în asemenea proiecte (fila 3).

- autorul nu specifică expres finanțele inițiale de relansare a Debitorului.

- autorul nu a ținut cont că din suma prognozată de a fi încasată de la vânzarea activelor neutilizate trebuie de dedus și achitat la bugetul de stat Taxa pe Valoare Adăugată, cu excepția vânzării Terenului aferent de 1,5 ha, întrucât Debitorul este plătitor de TVA. Astfel, veniturile prognozate de a fi încasate în acest sens constituie doar 2041,7 mii lei și nu 2305 mii lei, așa cum este specificat în Planul de restructurare, iar diferența de 263,3 mii lei, ce constituie taxa pe valoare adăugată de plătit la stat din vânzarea acestor active, constituie de fapt o ieșire de resurse neacoperită de către fluxul de lichidități prognozat (fila 4),

- totodată, autorul planului indică în fluxul de numerar prognozat alte încasări ce pot avea loc în mărime de 34,5 mii lei trimestrial, fără a specifica ce fel de încasări viitoare sunt acestea (fila 4).

- autorul evidențiază ca sursă principală de finanțare „venitul din activitate curentă, respectiv contractele aflate în derulare și veniturile preconizate din raporturi contractuale pe viitor”. Totodată, în Planul de restructurare resursele ce urmează a fi obținute din recuperările de creanțe, resurse estimate la cca 10576 mii lei, sunt aflate în diverse stadii: negocieri, somații de plată, acțiuni în instanță etc., astfel creanțele Debitorului înregistrate în Planul de restructurare nu pot fi accesate la moment din motivele indicate mai sus, aceasta confirmându-se și prin măsurile privind recuperarea creanțelor (p.6.8 al Planului de restructurare) conform cărora „societatea debitoare trebuie să acționeze pentru recuperarea creanțelor fie prin încasare forțată, fie prin preluarea în plată a unor active de la debitori”. Astfel, pe de o parte autorul planului mizează pe contractele în derulare, iar pe de altă parte le caracterizează ca fiind compromise (fila 4).

- este greșită concluzia generală a autorului Planului de restructurare precum ca: „exista piața pentru produsele oferite de către IM Dionysos Mereni SA, cu semnale de expansiune, oferind posibilități certe de atingere a obiectivelor stabilite în planul de restructurare” din simplul motiv ca autorul nu a identificat în Planul de restructurare aceasta piață (fila 5).

- deși Planul de restructurare include date despre colectivul de muncă al debitorului, nu a fost pe deplin caracterizată echipa managerială, din punct de vedere a capacității acesteia de a face față cerințelor actuale, cu care se intenționează realizarea planului, iar măsurile de îmbunătățire descrise în planul de restructurare sunt de ordin general (crearea unei echipe de management puternice, asigurarea unei conduceri echilibrate, angajarea tinerilor specialiști, etc.). Totodată, autorul caracterizează activitatea echipei manageriale ca fiind efectuată defectuos, însă își propune să realizeze planul de producere și vânzări cu echipa actuală. Se cere de menționat, ca în asemenea situații și la asemenea programe debitorul nu are șanse de

reușita fără un manager de criza, pe care autorul nu l-a descris în Planul de restructurare.

- în planul de restructurare ar fi trebuit să se descrie care sunt canalele de distribuție care predomină și ponderea acestora în volumul vânzărilor actuale, să se identifice și tendințele de viitor de pe piață, să se determine caracteristicile principale ale viitorilor clienți: potențialul de creștere, orientările viitoare ale consumatorilor, posibilitatea intrării/ieșirii de pe piață a unor concurenți etc. Însă, în Planul de restructurare nu se conturează astfel de informații, apelându-se la reguli și măsuri de ordin general, fără ca acestea să fie precizate și adaptate situației.

- planul de restructurare analizat nu conține informații despre clienții potențiali, aceștia fiind abordați după principiul „principalii clienți cu care se poate relua colaborarea după aprobarea planului de restructurare sunt cei tradiționali, respectiv din țările CSI, UE, America de Nord, ori „societatea debitoare are la dispoziție posibilitatea de a căuta clienți în afara țării, fie în țările CSI sau UE, fie în SUA, Canada sau China, practicând deja o perioadă îndelungată comerțul exterior”. În aceste condiții nu este clar cui va vinde debitorul conform Planului de restructurare.

- s-a constatat o caracterizare insuficientă în Planul de restructurare a pieței și strategiei de marketing, inclusiv a pieței curente a produselor, nu s-a atras atenție cuvenită planului de marketing (strategiei de vânzări, politica prețului, de promovare, stabilitatea pieței, etc., în Planul de restructurare operându-se doar cu reguli generale, măsuri de ordin general, fără ca acestea să fi adaptate la situația reală a debitorului.

- nu este justificat planul financiar, proiecțiile/prognozele, acesta conținând chiar și erori. Se cere de menționat, că conform Planului de restructurare se presupune ridicarea volumului vânzărilor la sfârșitul perioadei de executare a planului până la 48000 lei/an (a se vedea prognoza pentru anul 2016), și să se obțină o rentabilitate a vânzărilor de 29-40%. Însă auditorul a constatat că astfel de rentabilități nu erau obținute nici în perioadele anterioare de activitate, când debitoarea realiza o cifră de vânzări aproape echivalentă cu cele presupuse în Planul de restructurare.

- totodată în Planul de restructurare nu se descrie precis componența costurilor produselor fabricate, limitându-se la: costurile de achiziție a materiei prime, costul complectărilor și serviciile de certificare, fără a ține cont de salarii, combustibili, utilități, uzura mijloacelor fixe, transport, etc. De asemenea Planul de restructurare nu include un plan de vânzări pe produse pentru a se justifica proiecția vânzărilor din raportul privind rezultatele financiare. În asemenea condiții este pusă la îndoială obținerea indicatorilor de performanță și creșterea fenomenală a profitului pe perioada executării planului procedurii de restructurare, care trebuie să constituie sursa principală la acoperirea datoriilor întreprinderii din programul de stingere a creanțelor (fila 10).

- auditorul a constatat că proiecția bilanțului nu se află în concordanță cu prognozele vânzărilor și încasărilor anexate la Planul de restructurare. De ex. soldul creanțelor comerciale din proiecția bilanțului la 30 septembrie 2014 constituie 10646 mii lei. Vânzările prognozate pentru trimestrul IV 2014 constituie 10440 mii lei, înc TVA $((2000+200) \times 1.2 + 7800)$ iar încasarile din vânzările prognozate pentru trimestrul IV 2014 constituie 10000 lei. Respectiv, în proiecția bilanțului la sfârșit de trimestru IV ar trebui să rezulte un sold al creanțelor comerciale de 11086 mii lei $(10646 + 10440 - 10000)$, pe când în bilanțul proiectat este reflectată cifra de 6724 mii lei, sau cu 4362 mii lei mai puțin $(6724 - 11086)$. Astfel, în opinia auditorului, decalajul

constatat este mult prea mare pentru a fi explicat printr-o simplă eroare matematică (fila 10).

Relatează că în concluzii, auditorul menționează că Planul de restructurare nu este fezabil deoarece: Planul nu corespunde rigorilor art. 190 alin. (1) a Legii insolabilității. Planul de restructurare nu este alineat celor mai bune practici aplicate în cadrul programelor de restructurare a sectorului vitivinicol, manifestat prin:

- neidentificarea pieței de desfacere și lipsa unei strategii de marketing adecvate situației;
- lipsa unui plan de marketing adaptat (strategiei de vânzări, politica prețului, de promovare, stabilitatea pieței, prețul, în condițiile de relansare);
- plan financiar nejustificat.

Consideră că Planul de restructurare este irealizabil, deoarece autorul Planului nu a luat în considerație posibilitățile reale ale Debitorului, finanțele disponibile și existența cererii pieței față de ofertă.

La 18 februarie 2014, administratorul insolabilității ÎM „Dionysos Mereni” SA, ÎI „Ciobanu Dorin” a depus referință la cererea de recurs prin care a solicitat respingerea recursului declarat de BC „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” SA și menținerea hotărârii Curții de Apel Bender din 11 decembrie 2013.

La 25 februarie 2014, BC „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” SA a depus recurs suplimentar prin care a solicitat admiterea acesteia, casarea hotărârii recurate cu emiterea unei noi hotărâri prin care se va refuza integral confirmarea planului procedurii de restructurare.

Suplimentar celor invocate în recurs a menționat că Planul de restructurare presupune efectuarea vânzărilor de producție vinicolă în valoare de aproximativ 33000000 lei, pe parcursul a trei ani de zile. Conform planului, aceasta sumă va fi împărțită în mod egal tuturor creditorilor, pentru a acoperi creanțele acestora.

Indică că la elaborarea planului nu s-a luat în considerație că aceste vânzări se vor efectua din contul vinului vrac gajat de Debitor în favoarea Băncii prin contractul de gaj nr. 2438 din 25 septembrie 2007 în valoare totală de 5500000 lei.

Invocă că în cazul restructurării Banca va primi mai puțini bani din vânzarea acestui vin decât în cazul falimentului fapt ce constituie temei de refuzare a Planului de restructurare conform art. 205 lit. c) art. 204 alin. (4) lit. c) și alin. 5 lit. a) a Legii insolabilității. Însă în cazul aplicării procedurii falimentului în privința Debitorului, din vânzarea bunurilor gajate, Banca va obține întreaga sumă rezultată din vânzare în conformitate cu prevederile art. 50 alin. (1), 132 alin. (1) și art. 153 alin. (3) a Legii insolabilității.

Tot la 25 februarie 2014, administratorul insolabilității ÎM „Dionysos Mereni” SA, ÎI „Ciobanu Dorin” a depus referință la cererea de concretizare a recursului, solicitând respingerea recursului declarat de BC „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” SA și menținerea hotărârii Curții de Apel Bender din 11 decembrie 2013.

Conform cu art. 8 alin. (1) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, hotărârile și încheierile instanței de insolabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Din procesul-verbal al ședinței de judecată din 11 decembrie 2013, rezultă că odată cu revenirea din camera de deliberare, președintele ședinței a dat citirii dispozitivul hotărârii, iar copia hotărârii motivate din 11 decembrie 2013 a fost expediată în adresa recurentului la 27 decembrie 2013, fapt confirmat prin copia

scrisorii de însoțire nr. 8-2/13/62, recepționată de recurent la 16 ianuarie 2014, ce se confirmă prin ștampila de intrare a corespondenței (f. d. 254).

Prin urmare, recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul, la 18 ianuarie 2014, în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul, de a casa hotărârea primei instanțe și a restitui pricinii spre rejudecare în prima instanță din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Astfel, din materialele dosarului rezultă că prin încheierea din 23 septembrie 2013, Curtea de Apel Bender a aprobat hotărârea Adunării creditorilor din 03 septembrie 2013 privind intentarea față de debitorul ÎM „Dionysos-Mereni” SA a procedurii de restructurare și a intentat procedura de restructurare în privința debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA, obligând administratorul insolvenței ÎI „Ciobanu Dorin” să elaboreze planul procedurii de restructurare a debitorului, fiind stabilit un termen de 30 de zile de la data emiterii încheierii pentru propunerea planului.

Tot materialul probator atestă că la 23 octombrie 2013, administratorul insolvenței ÎI „Ciobanu Dorin” a depus la dosarul de insolvență Planul procedurii de restructurare a debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA, iar în Monitorul Oficial № 238-242 (4556-4560) din 25 octombrie 2013 a fost publicat avizul privind convocarea la 07 noiembrie 2013, orele 11.00 a adunării creditorilor de examinare și votare a Planului.

La fel, se constată că la 12 noiembrie 2013 administratorul insolvenței a transmis instanței de insolvență cererea cu privire la conformarea Planului procedurii de restructurare față de ÎM „Dionysos-Mereni” SA, acceptat de adunarea generală a creditorilor din 07 noiembrie 2013.

Fiind investită cu examinarea cererii nominalizate, instanța de insolvență a ajuns la concluzia temeiniciei cerere, a fost confirmat Planul procedurii de restructurare al debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA, a încetat procedura de restructurare cu aplicarea Planului procedurii de restructurare față de debitorul ÎM „Dionysos-Mereni” SA, organele de conducere a debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA au fost repuse în dreptul de administrare a societății și a masei debitoare, sub supravegherea administratorului insolvenței, obligat administratorul insolvenței ÎI „Ciobanu Dorin” să exercite supravegherea realizării Planului procedurii de restructurare în conformitate cu prevederile art. 186, 211 și 212, a fost degrevat debitorul ÎM „Dionysos-Mereni” Sade diferența dintre valoarea obligațiilor deținute înainte de confirmarea planului și cele prevăzute în Planul de restructurare, iar creanțele și drepturile creditorilor și ale celorlalte părți interesate au fost modificate conform Planului de restructurare și a fost obligat debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA să efectueze schimbările de structură preconizate în Planul procedurii de restructurare.

Întru argumentarea soluției date instanța de insolvabilitate a reținut că la caz sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 204 alin. (4) al Legii insolabilității, iar creditorii care au respins planul de restructurare la Adunarea creditorilor din 07 noiembrie 2013 sunt tratați corect și echitabil, fiindu-le preconizată în Programul de stingere a creanțelor o cotă de rambursare a creanțelor mai mare decât ar fi primit în caz de faliment.

Instanța de recurs consideră că hotărârea dată este una pripită, fiind emisă fără a fi dată o apreciere corespunzătoare cererii supusă examinării în raport cu argumentele creditorului BC „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” SA aduse în dezacord cu Planul procedurii de restructurare al debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA, cât și cu prevederile legale aplicabile la soluționarea unei asemenea cereri.

În susținerea opiniei menționate instanța de recurs remarcă prevederile art. 204 al Legii insolabilității, care reglementează confirmarea planului procedurii de restructurare, prin prisma căror urma a fi verificată temeinicia cererii supusă examinării, or aliniatul (4) expres indică că planul procedurii de restructurare va fi confirmat de către instanța de insolvabilitate dacă sînt întrunite cumulativ următoarele condiții: a) cel puțin jumătate plus una din clasele de creditori acceptă ori consideră că acceptă planul; b) în cazul existenței a doar două clase, planul se consideră acceptat dacă clasa cu cea mai mare valoare totală a creanțelor l-a acceptat; fiecare clasă de creditori defavorizată care a respins planul va fi supusă unui tratament corect și echitabil prin plan.

Verificând legalitatea concluziilor din hotărârea recurată în raport cu argumentele recursului, instanța de recurs constată că, deși instanța de insolvabilitate a citat prevederile enunțate, aceasta în mod arbitrar a conchis că la caz au fost întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 204 alin. (4) al Legii insolabilității, fără a răspunde în particular fiecărei condiții impuse de această normă și fără a verifica dacă BC „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” SA, ca creditor garantat, care a respins planul procedurii de restructurare, este supus unui tratament corect și echitabil prin planul prezentat.

În acest context, instanța de recurs menționează că conform aliniatului (5) al art. 204 al Legii insolabilității, tratament corect și echitabil există atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: a) nici o clasă și nici o creanță care resping planul nu primesc mai puțin decât ar primi în caz de faliment; b) nici o clasă și nici o creanță a unei clase nu primesc mai mult decât valoarea creanței; c) în cazul în care o clasă de creditori defavorizată respinge planul, nici o clasă de creditori cu creanțe de rang inferior clasei defavorizate neacceptate, astfel cum rezultă din ierarhia prevăzută la alin.(2) art.191, nu primește mai mult decât ar primi în caz de faliment.

Astfel, instanța de recurs reține că unul din argumentele de bază adus de BC „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” SA în dezacordul cu confirmarea planului procedurii de restructurare este faptul că conform planului în trimestrul patru al anului 2013, se preconizează înstrăinarea utilajului gajat în favoarea băncii prin contractul de gaj nr. 2428 din 14 septembrie 2007 la prețul total de 1232893 lei, iar în al doilea trimestru al anului 2014 se preconizează înstrăinarea clădirii cu nr. cadastral 103610804016, cu suprafața de 1084,2 m², la prețul de 180300 lei și terenul aferent clădirii, cu suprafața de 1,5 ha, la prețul de 724930 lei, gajate în favoarea băncii prin contractul de ipotecă nr. 1929 din 19 decembrie 2007, respectiv planificându-se obținerea sumei de 2304463 lei, dintre care Banca va putea obține numai 1100000 lei, iar restul sumei 1204463 lei va fi transferată în contul altor creditori.

Prin urmare, la caz era necesar a fi verificat dacă un asemenea plan nu aduce atingeri drepturilor băncii prevăzute de art. 192 și art. 193 al Legii insolvenței, care reglementează drepturile creditorilor din aceeași clasă și, respectiv drepturile creditorilor garantati, or BC „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” SA insistă că nu a dat acordul său ca din contul sumei de 2304463 lei, ce urmează a fi obținută din vânzarea bunurilor gajate de debitor în favoarea sa, să beneficieze și alți creditori în afară de Bancă.

Această chestiune urmează a fi stabilită și din considerentul că Banca afirmă că în cazul aplicării procedurii falimentului debitorului, numai Banca va beneficia din produsul obținut din vânzarea bunurilor gajate conform prevederilor art. 50 alin. (1), 132 alin. (1) și art. 153 alin. (3) al Legii insolvenței, pe când în cazul aplicării Planului de restructurare, din vânzarea bunurilor gajate în favoarea Băncii vor beneficia toți creditorii, inclusiv și din produsul obținut din vânzarea vinului în vrac gajat în favoarea Băncii prin contractul de gaj nr. 2438 din 25 septembrie 2007, în valoare totală de 5500000 lei.

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze că la soluționarea prezentei cereri se evidențiază și necesitatea stabilirii dacă prin Planul procedurii de restructurare propus spre confirmare a fost stabilit același tratament pentru fiecare creanță din cadrul unei categorii distincte, și anume din cadrul categoriei creditorilor garantati, pe motiv că BC „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” SA insistă că ceilalți creditori garantati, SRL „Colector Tranz” și „Development Group USA” inc, beneficiază de un tratament mai bun decât Banca, prin faptul că bunurile gajate de debitor în favoarea acestor creditori nu vor fi înstrăinate în cadrul executării Planului de restructurare. Or, prin Planul prezentat sunt stabilite pentru realizare doar bunurile gajate în favoarea Băncii, prin ce față de ultima este aplicat un tratament mai puțin favorabil pentru creanța sa, care nu a fost consimțit.

De altfel, în prezenta speță se impun a fi analizate și apreciate corespunzător și argumentele Băncii cu referire la faptul că în cazul aplicării procedurii falimentului în privința debitorului ÎM „Dionysos-Mereni” SA, Banca va avea dreptul să pretindă la încasarea din masa debitoare a creanței în mărime de 657280,80 dolari SUA și 1902159,77 lei, formată din dobânzi, penalități și comisioane rezultate din contractele de credite, creanță care nu a fost validată și în privința cărei în prezent există un litigiu de drept, pe când în cazul procedurii de restructurare Banca nu va mai putea pretinde la încasarea sumei indicate, din considerentul că Planul de restructurare prezentat spre confirmare prevede degrevarea debitorului de toate datoriile neincluse în plan, inclusiv și datoria dată.

Prin urmare, se constată că instanță nu a verificat aceste circumstanțe, care însă, urmau a fi supuse cercetării întru clarificarea tuturor aspectelor importante pentru a constata dacă Planul procedurii de restructurare prezentat spre confirmare corespunde întru totul exigențelor normelor de drept relevante situației date și dacă acesta nu defavorizează banca în comparație cu alți creditori din aceeași clasă.

În conexiunea celor descrise se constată că instanța de insolvență nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele ce necesită a fi stabilite la examinarea cererii administratorului cu privire la confirmarea Planului procedurii de restructurare, respectiv hotărârea recurată la caz nu are putere de convingere, fapt ce contravine prevederilor art. 239 CPC, în conformitate cu care legalitatea și temeinicia hotărârii presupune prin sine lămurirea completă și pe bază de dovezi certe a situației

de fapt, care, este diferită de la caz la caz, în coroborare cu cadrul legal aplicabil speței.

Aici instanța de recurs ține să menționeze și art. 6 alin. (1) al Convenției, în sensul căruia trebuie de înțeles că instanțele de judecată, trebuie, să indice cu suficientă claritate motivele pe care-și întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale să precizeze noțiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse aprecierii. De asemenea, noțiunea de proces echitabil impune ca instanța de judecată să nu-și motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii și să nu se mulțumească de a proba pur și simplu concluziile uneia dintre părți.

În cauză, însă, se constată că soluția primei instanțe nu conține o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției la care s-a ajuns, astfel instanța de recurs fiind în imposibilitatea să exercite controlul judiciar asupra unei asemenea soluții și să verifice temeinicia și legalitatea hotărârii atacate cu privire la oricare dintre motivele prevăzute de lege.

Pentru considerentele descrise, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul, a casa hotărârea instanței de insolvabilitate și a remite pricina spre rejudecare în prima instanță.

La rejudecare, instanța urmează să țină cont de cele menționate și rejudecând chestiunea supusă examinării, să emită o hotărâre întemeiată și legală.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c), CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de către Banca Comercială „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” Societate pe Acțiuni.

Se casează hotărârea Curții de Apel Bender din 11 decembrie 2013 în pricina civilă la cererea introductivă a Întreprinderii Mixte „Dionysos-Mereni” Societate pe Acțiuni privind intentarea procesului de insolvabilitate, cu remiterea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Bender, de un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Vera Macinskaia

Sveatoslav Moldovan

Ion Vîlcov

Ala Cobăneanu